

LA INCERTESA DE LA POSTGUERRA

Una casa cremada i destruïda, viva imatge de la desolació del Kosova postbèl·lic

La imatge de la desolació, Peja, l'agost de 1999, dos mesos després de la retirada sèrbia

La destrucció de la guerra a la ciutat de Gjakova es combina amb els treballs de neteja i rehabilitació

Un cop acabada la guerra, i abans de l'estabilització i consolidació de la missió internacional de les Nacions Unides, el caos polític que vivia Kosova quedava exemplificat en els diferents governs que existien al seu si. L'administració internacional hagué de conviure durant els seus primers mesos de missió amb l'antic govern de la República de Kosova i amb un altre executiu sorgit de la UÇK. Finalment, la dissolució d'aquests dos darrers governs deixà l'UNMIK, la Missió de les Nacions Unides a Kosova, com l'administrador del territori, alhora que es preparava el terreny perquè un nou govern local, legítimat per les urnes, pogués anar assolint algunes de les competències que administraven les Nacions Unides.

La missió internacional de Nacions Unides, formada aproximadament per 5.000 civils, compta amb el recolzament d'una força militar internacional coneguda amb el nom de KFOR (Kosovo Forces), que ha mobilitzat prop de 50.000 soldats dels països de l'OTAN, però també d'altres exèrcits com per exemple el rus, en territori kosovar.

Les tropes de la KFOR protegeixen una església ortodoxa

Soldats italians de la KFOR protegeixen una església ortodoxa

Tant la missió civil com la militar es van enfrontar des del principi amb una situació complicada. D'una banda calia tenir presents els ànims de revenja de la població albanesa, que forçaren, en part, l'èxode de la població sèrbia cap a l'exili o bé cap al nord a zones de majoria sèrbia; i de l'altra el fet que Kosova s'enfrontava a una situació social explosiva. Amb una població majoritàriament jove, la nova administració havia de fer front a un índex d'atur elevadíssim només maquillat per la presència d'organitzacions internacionals. Kosova es troba a avui dia immers en una important crisi de la seva estructura econòmica que, amb una escassa producció industrial i agrícola, sobreviu sota l'influx de la presència internacional.

La crisi econòmica, que no només ve derivada de la guerra, s'afegeix a altres greus problemes que ha d'afrontar en el present Kosova. Un d'ells és la qüestió del respecte a les minories. El mapa polític de Kosova després de 1999 ens ha deixat un país dividit, on la minoria sèrbia ocupa la regió del nord de Mitrovica i alguns enclavaments al centre del país. El respecte a les minories (en especial la sèrbia, ja que la convivència dels albanesos amb les minories turca o bòsnia, per exemple, es realitza d'una forma si més no correcta) continua sent un dels reptes principals del país, una de les qüestions que, de no ser superades, poden marcar negativament l'evolució futura de la regió.

La incertesa de la postguerra també ha tingut la seva traducció política. La fi del conflicte bèl·lic i el procés democratitzador que pretenia implantar la comunitat internacional, van deixar lloc a l'efervescència política de Kosova que va veure com en escassos mesos naixien multitud de partits polítics. Tot i així, la victòria a les eleccions municipals, les primeres que es realitzaren, se l'endugué majoritàriament la LDK, el partit liderat per Rugova.

El novembre de 2001 se celebraven els comicis al Parlament de Kosova, que posteriorment hauria d'eleger el president del país. Les eleccions foren força renyides com ho demostra el fet que 14 partits obtingueren presència parlamentària i que cap d'ells assolira una majoria clara per formar govern. Després de mesos de negociacions, finalment s'arribà a un acord tripartit que permeté formar govern i elegir president. L'acord, entre la LDK, el PDK (Partit Democràtic de Kosova, dirigit per Hashim Taçi, el principal dirigent de l'UÇK) i l'AAK (Aliança pel Futur de Kosova, dirigida per Ramush Haradinaj, un altre antic oficial de l'UÇK), convertí a Ibrahim Rugova (LDK) en el president de Kosova, i a Rexhep Bajrami (PDK), en el seu primer ministre. És també destacable del procés electoral el fet que la coalició sèrbia Retorn se situara com a tercera força política, darrera la LDK i el PDK, amb uns resultats superiors a l'11%.

Paulatinament, aquest nou govern kosovar ha anat assumint bona part de les competències que fins a la

seva creació executava la missió de Nacions Unides, i s'ha convertit en el principal referent institucional per a la població kosovar.

Dones albaneses fan cua a l'oficina per als desapareguts i detinguts, una de les cares més amargues de la fi de la guerra